

ANNE K. JOY

PRIMĂVARA.
Cucerește și dezrobește

Seria *Anotimpuri*:

Iarna. Alege-mă pe mine!
Primăvara. Cucerește și dezrobește
Vara. O decizie nesăbuită
Toamna. Păcate de neuitat

EDITURA OLGA

Ploiești, 2020

CAPITOLUL 1

Soarele începea să devină tot mai plăcut, de la o zi la alta. Mai rămăseseră doar câteva zile până când primăvara urma să-și intre în drepturi. Primăvara, anotimpul meu preferat, pentru că e singurul care învie natura și aduce bucurie în sufletele tuturor. Nu cred că există om care să nu simtă vibrația primăverii atunci când o zi este mai călduroasă după o iarnă lungă și geroasă, când vede pe străzi acele vase pline cu ghiocei și zambile. Mmm... iar parfumul lor te îmbie așa cum nicio altă floare nu poate s-o facă.

Îmi plăcea să parcurg drumul de la grădiniță și până acasă pe jos. Așa puteam să mă bucur mai tare de oameni, flori și soare. Tot ce-mi doream era să-l pot convinge pe Cristian să mă însoțească și să nu mai petreacă timpul în casă, în lipsa mea, sau cu prietenii atunci când ajungeam acasă. Din punctul meu de vedere, viața lui era monotonă, și la fel mi-o făcea și pe a mea. Eram nefericită în relația cu el. Văzând cuplurile de pe stradă, felul în care se țineau de mâini, râdeau și își vorbeau, îmi dădeam seama că la noi durase doar câteva săptămâni această perioadă frumoasă. Apoi, ne-am plafonat, ne-am acceptat așa cum eram. Trecuseră cinci ani de atunci și nu făceam altceva decât să trăim banal, ca mai toate cuplurile care continuau să fie împreună din pricina obișnuinței.

Deseori ne certam. Deseori îi spuneam că vreau să punem punct și că îmi doresc să plec undeva unde să mă

simt fericită. Urmau câteva ore în care nu ne vorbeam, ca mai apoi să vină să mă îndulcească prin câteva vorbe. Ca de fiecare dată, îi picam în plasă. Primeam câteva sărutări, o îmbrățișare, iar la final mă anunța că iese cu băieții. Mă simțeam sătulă de această viață, dar ce puteam să fac? Puține cupluri nu ajungeau în acest punct, mai devreme sau mai târziu.

Când am ajuns acasă, Cristian Georgescu, iubitul meu, și teoretic viitorul meu soț, căci nu mă ceruse încă în căsătorie, stătea pe canapea și se juca în fața televizorului. În sufragerie era o mizerie de nedescris în cuvinte, dar printre ambalaje aruncate, mâncare și haine pe jos, doza de bere trona pe masa din fața canapelei.

— Nu pot să cred că din nou te joci și că ai făcut atâta mizerie!

Îmi distrusese orice urmă din bucuria pe care o căpătasem în drum spre casă.

Și-a fluturat iute o mână prin aer. Nu-i păsa de reproșurile mele. Nu-i păsa de mine, asta simțeam.

— M-am săturat de viața asta, Cristian!

— O să strâng mai târziu, mi-a aruncat-o sec.

Nici măcar nu se întorsese să mă privească.

— Ar trebui să faci ceva cu viața ta. Nu produci nimic. Doar te joci.

— Mai târziu ies cu prietenii la o bere.

Am pufnit ironic. Niciodată nu se rezuma doar la atât.

— Nu mai avem bani, i-am replicat. Am făcut câteva cumpărături din ultimii pe care îi mai aveam din salariul de luna trecută.

Brusc și-a pus jocul pe pauză și s-a întors cu față către mine. Am oftat. De când se trezise, nu își schimbase

hainele și nu-și aranjase părul castaniu deschis, ci îl avea răvășit în toate părțile și direcțiile. Ochii lui căprui păreau să se întunece de supărare că rămăsesem fără bani. Era și firesc. Trăiam din salariul meu de la grădinița unde eram angajată ca educatoare, iar rareori îl convingeam să mai meargă la muncă. Nu pot spune că aducea bani acasă. Din ce primea, cei mai mulți erau destinați distracției cu prietenii, pentru bere și jocuri de noroc, iar dacă mai aveam baftă, aducea doar cât să cumpăr pâine și o pungă de orez. Dar asta era viața mea și nu vedeam una mai bună de atât.

— Și eu cu ce ies în oraș?

Mă întreba de parcă era obligația mea să-i asigur distracția.

— Nu știi. În mai puțin de o săptămână o să primesc salariul.

— Prea târziu, Dia.

Un nod mi s-a pus în gât.

— De ce nu te angajezi? Știi bine câtă nevoie avem de încă un salariu. Ne-am descurca de minune dacă ai aduce și tu niște bani.

— Prostii! Știi doar cât de greu găsesc lucrări, iar atunci când se întâmplă, sunt prost plătit. M-am săturat să fiu sclavul altora.

— Dacă nu îți convine în construcții, atunci caută într-un alt domeniu. Trebuie să fie ceva care să te avantajeze.

Mi-am agățat geanta și pardesiul în cuierul de pe hol. N-am putut să o fac mai devreme, fiind mai degrabă tentată să-l cert pe Cristian. Doar sacoșa cu cumpărături o abandonasem lângă ușa de la intrare.

Odată eliberată, am început să fac ordine prin casă. După câteva ore petrecute în preajma copiilor agitați, mă întorceam epuizată. Dar cu un bărbat precum iubitul meu,

trebuia să-mi adun ultimele puteri și să pun casa la punct, deși urma s-o ia de la capăt în ziua următoare.

— N-ar fi trebuit să arunci banii pe nimicuri.

S-a ridicat și și-a golit sticla de bere. Supărat, și-a luat geaca și a ieșit din casă. Nu trebuia să-i cer detalii. Îmi era limpede că vrea să se vadă cu amicii lui.

După ce am terminat de făcut curat, m-am așezat la masă și am mâncat o felie de pâine unsă cu puțin unt. Aveam nevoie să-mi recapăt puterile înainte de a mă apuca de gătit și totodată să-mi pregătesc activitățile de a doua zi. Lucrând cu copiii, era important ca în fiecare zi să vin cu ceva nou pentru a le capta atenția.

Când am mușcat și ultima bucată de pâine, s-a auzit soneria. M-am ridicat și am mers să deschid. Era Ana Teodoroiu, prietena mea cea mai bună. Nici nu am deschis bine ușa, că s-a și strecurat înăuntru. M-a sărutat repede pe obraz și a trecut pe lângă mine.

— Sunt epuizată, s-a văitat ea.

S-a aruncat pe canapea, apoi și-a lăsat capul pe spate.

— Vrei să-ți aduc ceva?

— O cafea, dacă ai.

Am intrat în bucătărie și am scos borcanul în care păstram cafeaua. Mai aveam pentru câteva zile, poate cu puțin noroc, până la salariu.

— Cum a fost ziua ta? m-a întrebat ea din sufragerie.

— Frumoasă la grădiniță, grea acasă.

Cu ea eram sinceră.

— Nici nu sunt surprinsă. L-am văzut pe Cristian la barul din colț. Era cu amicii.

După ce am pus cafeaua la fiert, m-am întors în sufragerie.

— Nu sunt surprinsă. Face parte din rutina lui.

— Cât o să-l mai suporti, Dia? Nu face nimic, nu te ajută cu nimic. În cel mai bun caz te ține pe loc, însă tind să cred că mai mult te trage în jos.

— Știu.

— Tu ai putea să ai grijă de tine cu salariul pe care îl ai. El nu aduce nici măcar un sfanț și așteaptă să fie întreținut. Aruncă banii pe bere și pariuri.

— Spune-mi ceva ce nu știi, Ana. Și crezi că dacă o să găsesc un alt bărbat, nu se va ajunge tot aici?

Ea a ridicat din umeri.

— Habar nu am. Totuși, cred că se merită să încerci.

— Încearcă tu!

Trecuse ceva vreme de când se implicase într-o relație. Ana prefera să fie mai degrabă singură decât să aibă alături un partener de care să nu fie mulțumită. Destul de corectă gândirea ei, însă mie îmi dis plăcea să fiu singură.

— O s-o fac doar atunci când o să întâlnesc un tip bun de păstrat. Până atunci, prefer să rămân așa.

M-am ridicat și am mers să verific cafeaua. Începea să fiarbă. Am scos două cești din dulap și am turnat în ele. Adoram mirosul acesta.

— Zahăr? am întrebat-o.

— Astăzi vreau puțin.

— Și lapte?

— Nu, mulțumesc.

Într-a mea am turnat lapte, în a ei am pus o linguriță rasă de zahăr.

— Cum a fost ziua ta? i-am întors întrebarea, întinzându-i și cafeaua totodată.

Ana și-a dat ochii peste cap.

— Proastă.

Tonul ei m-a făcut să râd.

— De ce?

— Clienți mulți, stres, nervi, frustrări, greșeli și un șef amenințător. Mă rog... astea se întâmplă zilnic.

Amândouă am tăcut, apoi am sorbit încet din cafeaua fierbinte. Trăiam banal, niște vieți pe care nu ni le imaginaserăm așa. Din contră, visaserăm la mai mult și primiserăm doar lături pentru porci. Măcar de-ar fi fost firimituri!

— Îmi doresc o altfel de viață, Ana. Aș vrea să se întâmple o minune și să trăiesc diferit, chiar dacă ar fi temporar. M-am săturat să fiu menajeră și să-i înghit mizeriile lui Cristian.

— Atunci dă-l dracului și vino să locuiești cu mine. Am putea să împărțim chiria și ne-am descurca excelent cu banii.

În prezent locuiam în apartamentul lui Cristian, moștenit de la mama lui. Cu chiu cu vai reușeam să țin pasul cu cheltuielile pentru a nu aduna datorii la întreținere. Știam cât de greu este să achiziționezi o casă și nu-mi doream să ajungem pe străzi.

— Și cu el cum rămâne?

— Nu ți-am zis? Dă-l...

Am ridicat repede mâna și i-am făcut semn să nu repete.

— Știi că se va alege praful de apartament și implicit de viața lui.

— Asta nu va fi problema ta, Dia. N-are decât să-l piardă la jocurile de noroc. Cât despre viața lui, Cristian este imatur și așa va rămâne. Are nevoie de o palmă zdravănă ca să se schimbe.

— De acord, însă la un moment dat, o să dau peste un alt bărbat. Nu crezi că va proceda la fel? Ce te face să crezi că nu o să se comporte la fel cum o face Cristian?

Ana a tras aer în piept și a fluierat încet.

— Ar fi nedrept să te mint, nu? De regulă, tipii buni se iau repede, scumpo. Slabe șanse ca vreuna dintre noi să mai găsească unul disponibil. Știi, ar trebui să bem odată în cinstea tipilor buni. Dacă tot nu putem să punem mâna pe unul, măcar să tragem o beție pentru ei.

Mi-am dat ochii peste cap. Ana era deseori pusă pe șotii. În schimb, eu eram mai liniștită și serioasă.

— Oprește-te din a îndruga prostii!

Apoi mi-am luat ceașca și am gustat cu grijă două guri de cafea. Se mai răcise între timp.

— Am o idee mai bună!

Îmi era teamă de ideile ei. Le considera bune, însă nu însemna că așa și erau.

— Nu știi dacă îmi doresc să o și ascult.

— E genială, Dia! Hai să facem o noapte a noastră, a fetelor.

— Știam eu că este o idee proastă.

— De ce? m-a întrebat supărată. Mergem în cluburi, bem, dansăm, nu avem reguli, iar la sfârșit, dacă nu găsim câte un tip pe care să-l luăm acasă, ne întoarcem în liniște și rămâi peste noapte la mine. Ce zici? Ar fi super să mai petrecem ca la nouăsprezece ani.

— Îhîm... Să-i propui asta lui Cristian! Întreabă-l pe el ce părere are!

— Ești îngrozitoare, Dia! Îngrozitoare! a repetat cu năduf. Ai impresia că el îți este fidel? Crezi că dacă ar avea în față o super tipă, dezbrăcată complet, ar fugi pe ușă? Deloc! S-ar înfrupta din ea, fără să se gândească la fraiera care-i face

de mâncare, îi spală hainele, îi face curat și îi aduce bani în casă. Cristian nu te apreciază, indiferent de ceea ce ai zice sau face.

— Poate o va face într-o zi.

Ana a pufnit în răs, apoi mi-a replicat:

— Doar în visele tale. Este un trântor care s-a obișnuit să trăiască pe spatele tău, Dia. Debarasează-te de el înainte să te sufoce cu viața lui de leneș!

Nu-mi plăcea când îl vorbea de rău cu atâta seriozitate în glas. Nu-mi plăcea pentru că știam că spunea adevărul, iar adevărul doare aproape de fiecare dată.

— De ce trebuie să fii dură cu mine?

— Pentru că țin la tine, încăpățânat. Pentru că te iubesc și îmi pasă de tine, Dia.

Am oftat prelung.

— Și eu te iubesc, chiar dacă simt că ești răutăcioasă cu mine.

Zâmbindu-mi cu viclenie, Ana s-a întins către mine și m-a îmbrățișat strâns.

CAPITOLUL 2

Cristian s-a întors în zori, când mă pregăteam să plec la muncă. Eram furioasă pe el. Nici nu știam dacă să tac sau să-l cert. Mă întrebam care dintre variante îl deranja, care i-ar fi arătat că a procedat greșit și că nu ar trebui să repete noaptea trecută.

A intrat în casă fără să scoată o vorbă, ca și când ar fi ieșit să cumpere pâine, nu că ar fi lipsit toată noaptea. Băut fiind, și-a aruncat adidașii din picioare, apoi s-a întins pe pat, cu fața în jos.

— Nu zici nimic? l-am întrebat din pragul ușii de la dormitor.

L-am auzit mormăind ceva. Îmi era clar că nu avea chef de discuții... de mine. Am oftat înainte să-mi văd de treaba mea în continuare. Cu el trebuia să discut la întoarcere, dacă mai aveam ce să ne spunem. Nu era prima dată când se întâmpla, și cu siguranță nici ultima. N-aveam încotro decât să-mi asum mizeriile lui.

După ce am fost gata și am ieșit din casă pe străzile aglomerate ale Bucureștiului, mi-am scos telefonul și i-am scris Anei:

*„A venit de dimineață.
Nici nu a vorbit cu mine.”*

Mă afluam într-o stare depresivă. Nu meritam lipsa lui de respect. Nu meritam să fiu tratată ca un preș de șters tălpile încălțăminteii. Eram o ființă umană și mă implicam al naibii de mult să mențin relația aceasta. Îi suportam orice ieșire, în ciuda faptului că nu eram de acord cu ea. Îi suportam grosolăniile și faptul că rareori se mai atingea de mine, și atunci doar ca să se satisfacă.

*„Pregătește-te, Dia!
Sâmbătă noapte rămâi la mine.”*

Am făcut o grimasă fără să mă vadă vreun alt trecător de pe stradă. Faptul că ieșeam în club, nu îmi rezolva problemele. Lui Cristian nu-i păsa, nu era gelos. Abia era mulțumit că scapă o noapte de mine. Pentru mine, ieșitul în club mă depășea. Nu o mai făcusem de câțiva ani, adică de vreo cinci, de tot atâția cât eram împreună cu Cristian. De atunci, nu mai păstrasem nici rochiile pentru astfel de ieșiri.

„Nu-i de mine, Ana.”

Ea mi-a scris repede înapoi:

*„Atunci, doar însoțește-mă!
Nu trebuie să faci nimic.
Te rog! Te rog! Te rog!”*

Nu puteam să insist cu refuzul. Mai aveam câteva zile până atunci, iar cu puțin noroc, poate se răzgândea singură.

Mi-am continuat drumul spre grădiniță, grăbind pasul pentru a mă asigura că ajung înaintea celor optsprezece copii pe care îi aveam în grupa mică. Slujba mea era singura care

îmi aducea o mare bucurie în inimă. Copiii mă făceau să uit de problemele de acasă, deși de fiecare dată mă întorceam epuizată. Era o plăcere să stau printre ei, să le citesc povești, să le cânt, să-i ajut să coloreze și să ne jucăm împreună. Tot ce-mi doream era să se petreacă o minune și să stau până seara acolo. Din păcate, aveam o grupă cu program normal, ceea ce presupunea ca după prânz să mă întorc acasă, la Cristian Georgescu, iubitul și călăul meu.

Am ajuns înaintea tuturor. M-am așezat pe o băncuță din parcul copiilor, unde am așteptat-o pe îngrijitoare pentru a deschide grădinița.

— Bună dimineața! m-a salutat femeia.

Nu era înaltă, dar nici scundă. Avea părul tuns scurt, foarte puțin grizonat, deși nu era în vârstă, ochi căprui și vreo cincisprezece kilograme în plus. Ce-mi plăcea era faptul că era mai mereu cu zâmbetul pe buze.

— Bună dimineața! i-am răspuns, ridicându-mă de pe bancă și luându-mi geanta.

— Atât de devreme?

— Ca de obicei, doamnă Nicoleta.

I-am întors zâmbetul, unul de aparență, căci dacă m-ar fi disecat, pe dinăuntru aș fi fost neagră de supărare.

A răsucit cheia în ușă și a deschis-o repede. Apoi am intrat în clădire.

— Pregătesc o cafea?

Chiar îmi doream să beau una.

— Doar dacă nu vă deranjez.

— Deloc. Imediat ce este gata, ți-o aduc la catedră.

— Vă mulțumesc!

Ea și-a îndreptat pașii spre camera unde aveam o așa-zisă cancelarie a personalului de la grădinița cu program normal, adică trei educatoare și îngrijitoarea. Între timp, eu

am mers în sală. Mi-am lăsat lucrurile și i-am așteptat pe copii. Până să vină vreunul dintre ei, fiind încă prea devreme, doamna Nicoleta mi-a adus cafeaua, din care am apucat și să iau câteva guri înainte de sosirea primului copil.

Apoi au urmat cele patru ore, care s-au scurs într-o clipită. Când m-am întors acasă, Cristian încă dormea, în aceeași poziție în care îl lăsasem. Mi-am schimbat hainele fără să-l trezesc. În mod normal, m-aș fi așezat la masă și aș fi mâncat. Încă supărată pe situație, nici foame nu-mi era. Mi-am luat telefonul și am început să caut pe internet activități pe care să le desfășor a doua zi la grădiniță. Nici când am terminat, Cristian nu s-a trezit. A mai durat un ceas până când am dat ochii unul cu celălalt. Știa că a greșit.

— Dia, m-a alintat pe un glas micșorat.

A venit lângă canapeaua pe care mă aflam eu. S-a așezat pe locul de alături și m-a îmbrățișat.

— Sunt supărată.

— Știu, am greșit.

O spunea senin, ca pe o poezie. În esență, el nu simțea cu adevărat că a dat-o în bară.

— Mereu spui la fel, Cristian.

— Păi... știi că nu mă pot abține să ies cu băieții.

Am oftat.

— Problema nu este că ieși cu ei.

— Și atunci?

— Ci că nu ești bărbatul care am visat că vreau să fiu. Toată ziua lenevești, iar eu trebuie să aduc banii în casă. Nu vezi că ne este foarte greu să ne întreținem două persoane cu un singur salariu?

L-am văzut cum a strâmbat din nas, ulterior și-a retras mâinile de pe mine. Ura când îi atrăgeam atenția că este un trântor.

— Nu găsesc nimic bine plătit.

Vorbea sec.

— Și este mai bine să nu muncești deloc și să nu aduci nici măcar un ban în casă?

Nu îi înțelegeam modul în care gândea. Nu puteam să înțeleg de ce prefera să trăim la limita sărăciei, doar pentru că nu-i oferea careva un post de director, plătit cu zeci de mii de lei lunar. Adevărul era că nu avea să ajungă vreodată pe un post de genul.

— Decât să muncesc mult pentru alții și să mă aleg mai cu nimic, da, e mai bine să stau.

— Și dacă aș înceta să lucrez?

Cristian a făcut ochii mari.

— Cu ce ne-am mai întreține?

Întrebarea lui m-a lovit ferm în moalele capului. În mintea lui, era de obligația mea să muncesc și să am grijă de el, de apartament, iar în ultimul rând de mine.

— Mă gândesc că atunci ai face bine și te-ai angaja, oriunde și pe oricât. Poate te-ar maturiza o lovitură ca aceasta.

Cristian s-a ridicat de lângă mine.

— Merg să mănânc. Ai făcut de mâncare?

Mă trata ca pe o sclavă. Eram al naibii de nefericită alături de el. Îmi doream cu disperare să găsesc un bărbat diferit față de iubitul meu, fie și pentru câteva zile, doar să mă simt iubită și respectată. Îmi erau de ajuns acele zile ca să-l pot suporta o viață pe Cristian.

— Da. Ai în frigider, i-am răspuns pe un ton greu.

Îmi venea să vomit de la discuția purtată.

M-am ridicat și am grăbit pasul spre baie. Am pornit apa rece și mi-am dat de câteva ori pe față. Cine m-ar fi auzit că îmi era rău, ar fi spus repede că poate sunt însărcinată.

Nu. Nu eram. N-aveam cum. Nu doar că foarte rar mai făceam sex, dar și atunci ne protejam. Dându-mi seama că nu ne-am permite să creștem un copil, am ales să folosim prezervativul. În plus, Cristian spunea că nu se simte pregătit să fie părinte. Eu, pe de altă parte, îmi doream să am unul. M-ar fi ajutat să trec mai ușor peste nefericirile de care aveam parte în fiecare zi.

După ce a mâncat, și-a luat telefonul, a tot tastat minute în șir pe el, apoi și-a făcut un duș fierbinte, a îmbrăcat haine curate și a plecat de acasă. Era inutil să-l întreb unde, cu cine, de ce sau să-l rog să rămână. Pleca să se vadă cu băieții la bar, pentru că așa își făcuseră un ritual. Nu ar fi rămas acasă cu mine, nici dacă s-ar fi prăbușit lumea. Întâlnirea cu prietenii lui ratați era mult mai importantă.

Când Ana a ieșit de la muncă, a trecut din nou pe la mine, aducând cu ea și o cutie cu prăjituri. Mai rar se întâmpla să nu vină în vizită după ce își termina programul.

— Arăți cam... palidă. Ți este rău?

Se încruntase, semn că era îngrijorată. Măcar ei îi păsa.

— Nici nu știu, Ana. Astăzi nu am apucat să mănânc.

— Din cauza lui, nu?

Am ridicat din umeri, apoi i-am coborât.

M-am aplecat și am scos un platou din partea de jos a dulapului din bucătărie.

— Până când o să mai pui la suflet mizeriile tipului ăsta? Nu vezi că nu te respectă?

Platoul l-am pus pe masă și m-am așezat pe scaunul din fața Ancii. Am pus prăjiturile pe farfuria întinsă, privindu-le fără nici cea mai mică poftă.

— Găsește tu altul mai bun!

Îi vorbisem pe un ton acru. Uneori mi se părea dură, nedreaptă.

— Hmmm... Și dacă îți găsec, promiți să-l dai dracului pe trântor?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cine ar alege o educatoare ca mine? Nu am nici măcar o locuință a mea, Ana. Ce-aș putea să-i ofer unui bărbat? Nu sunt nici măcar vreo frumusețe de femeie.

Prietena mea a râs.

— Când te-ai privit ultima dată în oglindă, Diana Ilașcu? Când ai îmbrăcat o rochie scurtă, sexi, și ți-ai dat cu ruj roșu? Încalță și niște pantofi cu toc stiletto și apoi să-mi spui că nu te simți frumoasă. Ești mai frumoasă decât crezi, doar că te-ai plafonat lângă trântor...

M-am văzut obligată să ridic mâna și s-o opresc din vorbit. Nu voiam să-l jignească din nou, chiar dacă avea dreptate.

— Dacă vrei să-i spui ceva de rău, spune-i în față, am îndemnat-o eu. Nu-i corect să o faci doar în lipsa lui.

— Crede-mă că aș face-o, însă domnul este tot timpul absent.

Mă lăsase fără cuvinte. Aș fi vrut să-i arunc cu mândrie în față, că era la muncă. Dar nu... Era cu amicii lui la bere și jocuri de noroc, unde în lipsă de bani, juca pe datorie.

Ana și-a întins mâna peste masă, așezând-o deasupra mâinii mele.

— Dă-i o lecție, Dia! Lasă-l să zacă în belelele pe care și le face cu mâna lui. Doar așa o să învețe să dea din mâini, să înoate și să iasă din mizerie.

Oftând, am clătinat din cap.

— Aici a devenit casa mea. Încă mai sper că o să-și dea seama că a ales un drum greșit.

— Atât de naivă ești? Nu este prima dată când te întreb, dar de fiecare dată mă minunez de cât credit îi acorzi.

Ana a făcut o grimasă.

— De ce îl urăști?

— Știi bine de ce. Te face nefericită. Ar face bine să nu dea ochii cu mine, căci îți promit că l-aș face în fel și chip. Nu m-aș putea abține, deși știi că ți-ar cere să nu mă mai primești vreodată în casa lui. Casă pe care o are pentru că a moștenit-o de la maică-sa și pentru că tu ai muncit ca să-i achiți lună de lună datoriile.

— Oh, Ana! Încetează să-mi răsucești de fiecare dată cuțitul în rană.

— Jur că o s-o fac dacă mergi sâmbătă noapte cu mine!

Am privit-o cu suspiciune.

— Sigur?

Ana și-a pus iute mâna în dreptul inimii.

— Doar ce am jurat.

Câteva momente am tăcut amândouă. Eu așteptam ca ea să spună ceva, iar ea ca eu să îi dau replică. Văzând că tac, m-a întrebat:

— Deci, mergem?

— Da, dar cu o condiție.

Atunci, un zâmbet larg i-a apărut pe chip, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Orice condiție vrei tu, Dia.

Bucuroasă, și-a retras mâna de pe a mea și a aplaudat încet, ca și când s-ar fi felicitat.

— Mergem și mă lași să stau în colțul meu. Nu mă bați la cap să dansez, să beau sau să agăț tipi.

— Aaaa... a spus bosumflată.

— Și nici nu-mi aduci vreun tip pe care să-l cunosc și să mi-l bagi pe gât.

— Aaaa... a repetat și mai supărată pentru că îi stricasem planurile.

— Ori accepți, ori stau acasă.

Morocănoasă, Ana și-a încrucișat brațele la piept.

— Cum vrei, dar este pierderea ta. În loc să profiți de orele tale de libertate și să faci tot ce-ți trece prin cap, tu preferi să-i arăți respect trânt...

Am ridicat mâna și s-a oprit înainte de a termina de pronunțat acel cuvânt.

CAPITOLUL 3

Și a venit sâmbătă.

— Pleci?

Într-un final, Cristian și-a dat seama că făceam ceva neobișnuit pentru o zi de sâmbătă.

— Da. Merg la Ana.

A strâmbat din nas, dar nu în sens că nu îi convenea, ci că se așteptase la un răspuns mai bun de atât. S-a întors de îndată la jocurile lui pe calculator.

— Mă întorc mâine. Este în regulă?

— Îhîm.

Din tonul folosit, părea să nu-i pese dacă mă întorceam mâine sau anul viitor.

— Să-mi lași mâncare, a adăugat după câteva secunde de concentrare asupra jocului.

— Găsești în frigider.

Și nu am mai primit vreo replică din partea lui.

Mi-am luat câteva lucruri de care consideram că o să am nevoie în următoarele ore și am plecat fără să ne salutăm. O lipsă totală de educație, însă nu ne mai suportam. Și cu toate acestea, nici nu ne despărțeam. O lungă și obișnuită agonie.

Am ajuns repede la Ana. Aici, măcar am fost întâmpinată cu zâmbetul pe buze.

— Bună! Intră repede, mi-a spus ea, făcându-mi semn să o urmez.

— Bună!

Și am urmat-o până în dormitorul ei. Scosese pe pat câteva ținute. Niște rochii scurte și sclipitoare.

— Ce zici? Uită-te și vezi pe care o alegi. Eu sunt indecisă. Nu știu dacă să o îmbrac pe aceasta sau pe cealaltă.

A ridicat o rochie aurie, cu un decolteu adânc, apoi mi-a arătat cu degetul spre una neagră. Am luat-o ca să o admir mai de aproape și am observat că avea spatele gol. La cât de mare era acel gol, trebuia să-i ajungă Anei până la fese.

— O să ți se vadă tot, Ana. Nu ți se par cam îndrăznețe?

— Glumești? Cum ai vrea să ne îmbrăcăm? Tipii ăia trebuie să priceapă clar că suntem singure și căutăm să fim alintate și iubite.

— Poate tu. Eu nu sunt nici singură, nici nu caut tandrețuri.

— Nu ești singură, a mormăit mai mult pentru ea. Ești singură!

— Sunt, i-am confirmat.

Cu Cristian eram singură, dar nu eram. O combinație nefericită, din păcate.

— Perfect! Alege o rochie, scumpo! Mai trebuie să ne facem unghiile, să ne coafăm și să ne punem niște machiaj pe fețele noastre palide.

— Nici moartă, Ana! Cu ce ai ales tu, nici nu mă gândesc să pun așa ceva pe mine.

— De ce?

— Nu este stilul meu. Mă simt expusă ca o bucată de carne pusă la vânzare.

— Este în regulă să te simți așa. Important este să îl alegi pe cel care plătește prețul cel mai mare.

— Ești imposibilă, dar n-ai să mă convingi.

Ana și-a arcuit o sprânceană.

— Ești sigură?

La naiba! Am luat o rochie neagră, mulată pe corp, super decoltată, iar deasupra sânilor avea trei bretele subțiri. Două treceau pe lateralele sânilor, una printre aceștia. Se uneau în jurul gâtului, de o bandă groasă. Un singur lucru am reușit să o conving pe prietena mea, ca să nu mă mai simt atât de incomod, să mă lase să port un cardigan. Și a acceptat cu mare ușurință. Mai târziu aveam să înțeleg de ce nu i s-a părut o problemă.

Încălțăminte nu s-a lăsat mai prejos. Ana mi-a oferit niște grosolăni de pantofi, înalți, incomozi, cu platformă. Simțeam că nu pot să merg pe ei, dar am dat tot ce a fost mai bun din mine ca să nu mă fac de râs căzând.

Măcar părul meu, lung și brunet, m-a lăsat să mi-l prind într-un coc simplu, decent. Și machiajul a fost unul natural. Unghiile au avut mai mult ghinion și au primit o oje roșie. Oricât m-am certat cu Ana, ea a făcut tot ce i-a trecut prin minte.

Când am fost gata, îmbrăcate mai sexi ca niciodată, a sunat la taxi și a dat comandă. Mașina a venit repede. Un domn la vreo patruzeci de ani, care se tot uita în oglinda retrovizoare. Mă simțeam ca o

femeie ușoară. Tot ce-mi doream era să ajungem odată la destinație.

Ei bine, și când am ajuns, nu m-am simțit mai în regulă. Toate fetele erau la fel îmbrăcate, iar privirile băieților se mutau de la una la alta.

Am intrat înăuntru în doar câteva minute. Muzica răsuna puternic. Clubul era aglomerat. Fum, alcool, oameni puși pe distracții, veniți fără reguli, fără muștrări de conștiință.

Ana m-a împins către bar. Eu m-am așezat într-un colț pe cât posibil de retras. A comandat niște shoturi pe care nu știu cu ce intenționa să le plătească. Cel puțin eu nu aveam bani. Eram falită până la salariu, chiar și apoi. Cu siguranță aveam să-i achit datoriile lui Cristian.

Atmosfera era încinsă, iar mie mi se făcuse cald. Cardiganul mă făcea să fierb.

Prietena mea a luat încă un pahar și a plecat la vânătoare de bărbați. O urmăream cum se învârtea printre ei. Unii îi cumpărau de băut, alții dansau sau o pipăiau, moment în care le dădea cu flit.

Prima oră a trecut cel mai greu, pentru că îmi era cald, însă nu îmi venea să mă dezbrac.

Cred că bărbații își dădeau seama că ceva nu era în regulă cu mine, căci nu se oboseau să mă deranjeze. Asta mi se părea un lucru bun. Presupunea un mare stres în minus. În caz contrar, ar fi trebuit să stau câteva minute de vorbă cu ei, apoi să le dau cu flit.

Îmi era atât de cald, că aș fi băut un litru de apă pe nerăsuflăte. Problema era că nu puteam să comand dacă nu aveam cu ce să plătesc.

După o altă jumătate de oră de singurătate, de privit în stânga și în dreapta, cineva s-a așezat pe scaunul de alături. Am tresărit. Am privit cu coada ochiului și era un tip. L-am văzut cum i-a făcut semn barmanului, iar acesta, deși era ocupat până peste cap cu alți clienți, a venit repede și a preluat comanda. Un minut mai târziu, atât tipul, cât și eu, primeam câte un pahar cu vin.

— Stai! l-am strigat pe barman.

Acesta s-a întors către mine pentru a mă asculta.

— Nu am comandat nimic, i-am zis.

El a zâmbit cu un colț al buzelor și mi-a făcut semn către bărbatul de alături. Am fost nevoită să înghit în sec și să-i arunc o privire. Nu și el mie. Privea înainte, ignorându-mă.

Purta jeanși, un tricou alb sau atât puteam să văd eu, și o geacă neagră de piele. Avea păr brunet, tuns mediu și bine aranjat pe o parte. Pielea îi era albă, scoasă în evidență de barba ușor crescută.

Am prins paharul de piciorul înalt și l-am împins către el. Atunci i-am întâlnit ochii albaștri, fermecători. Cu poftă am înghițit în sec.

— Ați greșit persoana.

Nu m-a auzit, dar mi-a citit pe buze.

Mi-a întins paharul înapoi.

— E plăcerea mea, domnișoară.

Nici eu nu l-am auzit din cauza muzicii, dar i-am urmărit buzele acelea senzuale cum s-au mișcat.

— Îmi pare rău, dar nu pot să accept.

S-a încruntat și a clătinat din cap. Apoi și-a apropiat scaunul de al meu. Mirosea demențial!

— Am zis că nu pot să accept.

Inima îmi bubuia în piept mai rău decât muzica în boxe.

— Iar eu nu accept un refuz.

Mă frapase. Nu știam ce să-i spun. Am luat paharul cu vin și am băut două guri zdravene. L-aș fi băut repede pentru că îmi era sete, dar mă temeam să nu mă îmbăt.

— Nu îți este cald? m-a întrebat apoi, privindu-mi cardiganul maro închis.

— Puțin. Dar ție?

În definitiv, purta o geacă de piele. Era imposibil să nu-i fie cald.

Spre surprinderea mea, bărbatul și-a îndreptat spatele, apoi și-a îndepărtat geaca. Într-adevăr purta un tricou alb, mulat. Arăta de parcă Dumnezeu l-ar fi sculpat. Fiecare mușchi era bine conturat.

Când i-am privit chipul, l-am zărit zâmbindu-mi. S-a întins spre mine și mi-a spus:

— Ar trebui să-ți lipești buzele, domnișoară. Reacția ta îmi spune că îți place ce vezi.

Din instinct mi-am umezit buzele cu vârful limbii, apoi mi-am închis gura. Totodată mi-am luat ochii de la el, mutându-i către paharul pe jumătate golit. La naiba! Îmi era sete. Am băut repede și ce-mi mai rămăsese. Din nefericire, vinul îmi stingea setea doar pentru câteva secunde.

— Vrei să ieșim? m-a întrebat el.

Eu am căutat-o repede cu privirea pe Ana. Se distra de minune.

— Nu știu. Ar trebui să-mi anunț prietena.

Ca și când ar fi știut-o, bărbatul a privit-o și el.

— De ce? Nu ești suficient de matură încât să iei propriile decizii?

Pusese punctul pe i.

Ceva m-a împins să-l urmez. Poate faptul că nu mă simțeam în largul meu în club, dar nici afară nu aveam cum să fiu în siguranță cu un bărbat necunoscut.

Mi-a făcut loc printre oameni, ușurându-mi drumul spre ieșire. Când am dat de aerul rece, am respirat profund de câteva ori.

— Credeam că o să mă prindă zorii acolo, i-am zis.

Am izbucnit în râs. El și-a umezit și mușcat buzele ca să nu râdă. Își ținea mâinile în buzunarele blugilor și mergea pe lângă mine. Între noi era o distanță de cel mult jumătate de metru.

Îmbrăcase din nou geaca de piele. Îi dădea un aer rebel.

— De ce ai venit dacă nu îți place?

Am ridicat din umeri.

— Prietena mea a insistat.

M-am oprit din mers și m-am descălțat.

Primăvara abia începuse, iar afară era frig. Preferam să merg desculță, decât să mai port acei pantofi incomozi. Marele avantaj era că avusesem parte de o iarnă blândă, iar în martie nu aveam zăpadă. Altfel, aș fi înghețat.

— Doar nu o să mergi desculță?

— Ba da. Poartă un minut așa ceva și abia atunci o să înțelegi că e mai bine fără ei. N-am avut încotro și i-am luat. Ana a insistat.

— Ana... a repetat el într-un murmur.

S-a oprit și mi-a întins mâna.

— Gabriel, s-a prezentat el.

Am intrat în panică. Îmi venea să-l mint, dar iarăși aveam un sentiment de vină.

— Diana, i-am zis.

Dumnezeule! am exclamat în gândul meu când i-am atins mâna. Un fior puternic mi-a trecut prin tot trupul, ca și când m-ar fi curentat. Niciodată nu mai simțisem așa ceva față de un bărbat. Era ceva nou pentru mine. Nou și plăcut.

Într-un târziu și-a retras mâna. Atunci am început să revin cu picioarele pe pământ.

— Ai încredere în mine?

— Nu.

Îi răspusesem ferm, dar sincer.

— Și dacă promit că nu îți fac nimic rău?

— Nici așa n-ar trebui.

— Dar o să îngheți de frig dacă o să continui să te plimbi desculță. Nu e vară, ci abia prima zi de primăvară.

Și-a scos telefonul. A tastat repede ceva și am așteptat. N-am știut ce până nu am văzut un Ranger Rover negru, condus de un bărbat îmbrăcat la costum.

Gabriel mi-a deschis portiera și m-a rugat să urc. L-am ascultat în pofida faptului că știam că era o mișcare greșită. Putea să fie un traficant de fete, de droguri sau de orice altceva.

S-a așezat pe bancheta din spate, alături de mine, lăsând un loc liber între noi. Ne-am pus centurile de siguranță și apoi am pornit din loc. Unde? Asta mă întrebam și eu, muștrându-mă de mișcarea greșită pe care o făcusem.